

Stavad (S):

Hvis skatteministerens redegørelse er rigtig – og det må vi få en nærmere vurdering af – virker det så ikke underligt på justitsministeren, at konsekvensen af en landsskatteretskendelse er, at man tager bekræftende til genmæle i en sag, man just har vundet for landsretten? Er ministeren ikke enig i, at selv hvis vi godtager skatteministerens redegørelse – rigtig eller forkert – kan vi i hvert fald konstatere, at det er landsskatteretskendelsen, der udløser hele forløbet og ændringen af landsrettens dom?

Men ellers synes jeg, der er grund til at takke justitsministeren for et meget klart svar, nemlig at hvis det er landsskatterettens dom suverænt, der udløser, at skatteministeren giver afkald på beløb tilkendt statskassen, så er det i strid med den embedsførelse, som skatteministeren er sat til at udøve. Det vil jeg godt takke justitsministeren mange gange for. Det tror jeg kan blive vigtigt i det videre forløb.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 304**4) Til justitsministeren af:****Ole Espersen (S):**

»Er ministeren enig med spørgeren i, at det vil være uheldigt, hvis skattemyndighederne (skatteministeren) giver afkald på de rettigheder, en landsretsdom giver det offentlige, fordi ministeren mener, at landsretsdommen er forkert, idet den efter hans opfattelse er i strid med en højesteretsafgørelse?«

Skriftlig begrundelse

I Folketingets spørgetid den 7. december 1988 tilkendegav den fungerende justitsminister, at det ikke kræver Folketingets eller Finansudvalgets tilslutning at tage bekræftende til genmæle i en sag, når skattemyndighederne er af den opfattelse, at en landsretsdom, der giver det offentlige medhold, ikke er i overensstemmelse med Højesterets praksis.

Ole Espersen (S):

Jeg går ud fra, at justitsministeren og jeg på ny kan være enige om et par principielle udgangspunkter, nemlig at det, der er gældende skatteret, selvfølgelig for det første er det, der

står i vores lovgivning, og dernæst, at den lovgivning naturligvis skal fortolkes af domstolene. Det er nødvendigt. Når den er blevet fortolket af domstolene, det være sig landsretten eller Højesteret, så er gældende skatteret således, som det fremgår af lovgivningen, der er blevet fortolket af landsretten og Højesteret. Det er gældende ret her i landet.

Mit spørgsmål er så, om det ikke er i strid med vores grundlovsmæssige regler, hvis skatteministeren ændrer disse gældende regler ved at give afkald på beløb, som gældende ret giver skatteministeren ret til at opkræve, dvs. de beløb, som blev fastlagt ved landsretsafgørelsen, og som ministeren jo altså gav afkald på ved at tage bekræftende til genmæle over for skatteborgeren, der havde anket afgørelsen.

Efter min opfattelse er der tale om, at gældende ret var klar efter landsrettens og Højesterets afgørelser, og giver man afkald på det, så har man dermed krænket gældende ret.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det spørgsmål fører vel også i nogen grad hen til den drøftelse, der var i spørgetiden sidste onsdag, hvor boligministeren tilkendegav, at det ikke kræver Folketingets eller Finansudvalgets tilslutning at tage bekræftende til genmæle i en sag, når skattemyndighederne er af den opfattelse, at en landsretsdom, der giver det offentlige medhold, ikke er i overensstemmelse med Højesterets praksis. Det er en opfattelse, jeg deler, og det tror jeg er en generel opfattelse.

Derimod er jeg ikke enig med spørgeren i, at det vil være uheldigt, hvis skattemyndighederne giver afkald på rettigheder, som en landsretsdom giver det offentlige, fordi ministeren mener, at landsretsdommen er i strid med Højesterets praksis på området.

Jeg vil gerne som eksempel nævne de tilfælde, hvor landsretten har afgjort en sag i overensstemmelse med en administrativ praksis, der senere er ændret ved en afgørelse af Højesteret. Når det principielle spørgsmål efter myndighedernes opfattelse er afgjort i Højesteret, så kan myndighederne herefter tage bekræftende til genmæle over for de øvrige sager, der verserer for Højesteret. Hvis situationen er klar, vil der efter min mening endog være en pligt for myndigheden til at tage bekræftende til genmæle.